

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi Gminy I.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w B. z dnia 9 sierpnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...)

w sprawie z powództwa W.

przeciwko Gminie I.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2017 r.,

1. odrzuca skargę;

**2. oddala wniosek W. o zasądzenie zwrotu kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi o stwierdzenie
niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.). Równocześnie, skarga o stwierdzenie niezgodności

z prawem prawomocnego orzeczenia posiada ściśle określony cel - służąc uzyskaniu prejudykatu w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c., niezbędnego do dochodzenia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w odrębnym postępowaniu.

Zgodnie z 424⁵ § 1 k.p.c., skarga powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wnioszek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego oraz jego funkcję, wszystkie wymagania konstrukcyjne wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być przytoczone odrębnie i samodzielnie, niezależnie od innych, wobec czego skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Przedstawiona skarga wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 9 sierpnia 2016 r. nie spełnia przede wszystkim wymagania konstrukcyjnego przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., tj. nie zawiera wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Brak tego rodzaju stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.). Wypełnienie obowiązku związanego z wymaganiem określonym w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. nie może być zastąpione przez powołanie jedynie podstaw skargi i ich uzasadnienie. Przepisy powołane w podstawach skargi niekiedy będą jednocześnie przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie zawsze jednak zależność taka będzie występować (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 13/06, nie publ., i z dnia 24 czerwca 2015 r., V CNP 61/14, nie publ.).

Drugim wymaganiem konstrukcyjnym, którego nie spełnia rozpatrywana skarga, jest konieczność wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

Skarżąca ograniczyła się w skardze do stwierdzenia, że od wyroku sądu drugiej instancji nie przysługuje środek prawny i że nie wniosła od zaskarżonego wyroku skargi kasacyjnej, gdyż ta była niedopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 zdanie 1 k.p.c.). W okolicznościach sprawy nie mogło to być uznane za wystarczające, gdyż skarżąca nie odniosła się do kwestii, czy mogła wnieść od zaskarżonego wyroku skargę o wznowienie postępowania. Ponadto, w myśl art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. trzeba „wykazać”, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a nie jedynie „wskazać”, że takiej możliwości nie było. Wymaganie „wykazania” oznacza, że w skardze musi być zawarty odpowiedni wywód prawny, z którego wynika, że żaden środek prawny nie mógł posłużyć podważeniu wyroku. Wymaganiu temu skarżąca nie sprostowała co najmniej w odniesieniu do skargi o wznowienie postępowania (por. bliżej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Z tych względów skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - jako wniesiona z naruszeniem art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 5 k.p.c. - podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zawarty w odpowiedzi na skargę podlegał oddaleniu, gdyż powód wnioskował o oddalenie skargi, nie dostrzegając, że jest ona dotknięta brakami uzasadniającymi jej odrzucenie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 1934 r. CII 1677/34, Zb. Urz. 1935, poz. 204 oraz postanowienia z dnia 11 stycznia 2002 r. III CKN 563/01, nie publ., z dnia 29 marca 2011 r. IV CSK 593/10, nie publ. i z dnia 8 sierpnia 2012 r. II CSK 112/12, nie publ.).

jw